

РЕШЕНИЕ

№ 5567

гр. София, 11.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 13.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10681** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 от Закона за чужденците в Р. Б., във връзка с чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. М., гражданин на Р. С., роден на 9.1.1980 г. срещу заповед № УРИ 5364з-4338/3.9.2025 г. на директора на дирекция „Миграция“, с която е отнето предоставеното му право на постоянно пребиваване в Р. Б..

Жалбоподателят твърди, че в процесната заповед неправилно е пирето, е представеното уверение за българския му произход е неистинско. Обяснил е пред институциите, че е обект на изнудване от страна на адв. С. К.. Тя е представила от негово име и без негово знание и съгласие документи, които не са истински. Прилага документ, от който е видно, че има български произход, както и доказателства, че е свързан с българската държава. Твърди, че е с българско самосъзнание. Не е вярно, че не се е интересувал от движението по преписката. В Б. има две работещи фирми. Заплаща редовон данъци и осигуровки, видно от представените отчети.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ оспорва жалбата. Твърди, че отказът е законосъобразен – налице са предпоставки за отнемане правото на постоянно пребиваване доколкото удостоверението за произход е неистинско.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

С решение рег. № 818876/20.5.2021 г. на жалбоподателя е било предоставено право на постоянно пребиваване на територията на Р. Б., на основание чл. 25, ал. 1 ЗЧРБ – поради доказан български произход и въз основа на официален документ – издаден от сръбските власти официален документ – уверение № 201-00-1/2021-26/10455 от 4.3.2021 г. За последния е посочени, че е

установено, че е с неистински произход.

Установява се, по преписката по придобиване на право на постоянно пребиваване, че жалбоподателят е приложил /л.53/ удостоверение, за което е посочено, че е издадено от Р. С. и целящо да удостовери, че М. С., роден на 9.1.1980 г., в Н., Р. С., е с българска националност и член на българската общност.

Същевременно, на л. 65 е представено писмо от ДАНС, до директора на дирекция „Миграция“, видно от което за М. С. е установено, че използването по-горе уверение за установяване на сръбския произход, е неистинско. Приложени са копия на документите, въз основа на които са установени тези факти.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган- директорът на дирекция „Миграция“, МВР, съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ.

Оспореният отказ отговаря на изискването за форма на административния акт.

С оглед характера на производството, въз основа на който е издаден оспореният отказ за влизане в страната, съдът приема, че при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна, на основание чл. 146, т.3 от АПК.

Оспореният отказ е издаден и при спазване на материалния закон. В него като правно основание за издаването му е посочена разпоредбата на чл. 40, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ – отнема се право на пребиваване на чужденец когато се установи, че данните, представени за получаването му, са неверни.

Последното обстоятелство се установява, видно от цитираното по-горе писмо на ДАНС. Същевременно, жалбоподателят не е представил, противно на изложените в жалбата твърдения, доказателства, които да опровергават изводите за това, че се е ползвал от неистински документ.

Ето защо съдът приема, че оспореният акт е законосъобразен, поради което жалбата е неоснователна.

По разноските. Ответникът претендира такива за юрисконсултско възнаграждение, поради което е следва да се присъдят такива, които съдът определя, сообразно фактическата и правна сложност на делото, в размер на 100 евро.

Водим от изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М., гражданин на Р. С., роден на 9.1.1980 г. срещу заповед № УРИ 5364з-4338/3.9.2025 г. на директора на дирекция „Миграция“, с която е отнето предоставеното му право на постоянно пребиваване в Р. Б..

ОСЪЖДА С. М., гражданин на Р. С., роден на 9.1.1980 г. ДА ЗАПЛАТИ НА Министерството на вътрешните работи сумата от 100 евро разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

